— — אפרת, חברת קבוצתו — אל הבראשית, אל „היה היה", אל אי־אז, אי־פעם:

אל הגבעות

..קצת זכרונות מן התקופה שלפני ה„מוסד", מן הילדות המשותפת, [illegible] שלנו — שלוש בנות וגברבר פעוט אחד: תלמה, ונטע, ואני — [illegible]...

לא יודעת למה. אולי משום שגם תקופה זו של השנה, שאנו יושבים [illegible] בה, דומה כל־כך לתקופה של אז, לאותה עונה, ומעוררת את [illegible], מאליהם. אבל — —

..זה היה אופייני לתקופת החורף. אחרי שהיו יורדים הרבה גשמים, היינו [illegible] ארבעתנו (ולפעמים רק שלושה מאיתנו) — אל הגבעות.

[illegible] — אתם הרי יודעים:

[illegible] הגבעות יש המון מקומות, שאילו הייתי חוזרת אליהם היום, ספק אם [illegible] יכולה למצוא אותם. אבל זה נחרט בזכרוני: איך שהיינו עומדים שם, [illegible] ארבעה צוציקים פעורי־פה־ועיניים, בוהים למול הערוצים שחרצו המיים [illegible], מוצאים בהם כל מיני דימויים לצורותיה הטופוגראפיות של ארץ־ישראל, [illegible] שהיכרנו אז:

[illegible], פה, בחריץ הזה — מפרץ־חיפה!..

[illegible], משמאל — עמק־יזרעאל!..

[illegible] המתמשכת הזאת, מאחור — הרי־הגלבוע!..

[illegible] הלאה והלאה — טופוגראפיה מיניאטורית שפיסלו הגשמים וגילפו [illegible] וסיתתה הרוח...

[illegible] זוכרת: אז — עוד לא היו לנו מגפיים. ותמיד היינו הולכים בנעליים [illegible] מגיע עד שוליהם האומללים של המכנסיים (אויש, מה שנחטוף מן [illegible]!..) לי, אישית, היה קשה לא־פעם להמשיך וללכת, עם הנעליים האלה, [illegible] עבות נלוות אל כל פסיעה ופסיעה שלהן... אבל עמרם היה תמיד [illegible]:

— „[illegible], מספיק לעמוד! מספיק לראות!"

[illegible] גורר אותנו, באפס־נשימה, הלאה... תמיד הלאה...

[illegible], בכל הטיולים האלה — הוא שנתן את הטון. פשוט, משום שידע [illegible] יותר מאיתנו על הטבע מסביב: על פרחים, ציפרים, כל מיני בעלי־חיים. [illegible] — היינו מעין פמלייה של מתלוות כאלו, שאומרות:

— [illegible]! הנה...

[illegible] עמרם — לא הסתפק בהגדרות כל־כך בלתי־מדעיות כמו „או!", או „[illegible]". הוא דרש יותר. כלומר: זה נחליאלי, וזה כרכום, ולדבר המתרוצץ־[illegible] הזה לא קוראים „מין לטאה" — אלא, בדיוק נמרץ: „חומט"...